

Moisès i la consulta promesa

written by Daniel Laspra | 1 de març de 2017

La passada setmana judicial m'ha deixat un regust amarg, cada cop que acompanyo un polític a un tribunal espanyol em quedo a les portes dubtant i aquí crec rau l'error, avui parlarem del dubte i dels polítics catalans.

Declaració M.H. Macià 20/01/1927, Sala Correccional 11, Tribunal del Sena, París. Procés "Conjurats catalans":

«Volem la nostra República Catalana, independent de tot govern, liberal o reaccionari, monàrquic o republicà, que Espanya ens pugui imposar... per damunt de tota concessió i de tota pròrroga.»

Diuen que l'Avi Macià va dubtar no pas quan va intentar entrar armat fins a les dents per Prat de Montllor si no quan va sortir al balcó de la Generalitat parlant d'una federació ibèrica impossible i més tard quan accepta reduir la República Catalana a una autonomia espanyola, la diàspora americana li retira el seu suport econòmic i fins i tot el comitè de Cuba li feu retornar la senyera amb què l'havien obsequiat amb motiu del primer procés constituent independentista. Si aquestes coses tan fraternals ja les fèiem el segle passat, avui dia ja voldríem una societat civil tan exigent amb els polítics com era aleshores. Ara bé, es pot evitar un conflicte fent servir eufemismes?

Declaració M.H. Companys 27/05/1934, Tribunal Supremo, Madrid. Procés "Fets del 6 d'octubre":

«El mòbil que determina els nostres actes no fou altre que la defensa de les institucions republicanes... la llibertat de Catalunya consignada en la Constitució de l'Estat que Catalunya accepta com a transacció... l'acord que vaig llegir (al balcó)... només versà sobre això.»

El dubte tingué conseqüències més greus en la jornada del 6 d'octubre del 1934, feta la crida a través de la radio i amb el carrer ple de militants de les diferents organitzacions independentistes el President en comptes de repartir les armes dels arsenals de la Generalitat les deixa a pany i forrellat fent que més de 100 voluntaris de la nova efímera República Catalana es fessin matar per l'exèrcit espanyol només a Barcelona. Recordo com el Dr. Broggi en les seves memòries relata els fets i l'heroica però fútil entrega d'aquells joves exsangües que emplenaven la "morgue" de l'Hospital Clínic, però pensem com es pot exercir cap sobirania si no s'està disposada a defensar-la?

Com una maledicció el dubte torna cinquanta anys després en la mal anomenada transició del 1978. Testimoni d'excepció, Mossèn Xirinacs, ho escriu en "La traïció dels líders" relat de com una nova generació de polítics es feia trampes al solitari, trampes que encara fan que el coratge d'un polític català cotitzi un 3% en el mercat de valors madrileny. Un escarni que sols és possible per la moral distreta de la classe política, ufanosa amb l'estètica però mancada de valors republicans com els que al seu dia van fer gran França o els Estats Units. La independència és una qüestió de valor o de valors?

El passat divendres vam tornar a veure un President català declarant davant un tribunal espanyol. Declaració M.H. Mas 06/02/2017, Tribunal Superior de Justícia Catalunya, Barcelona. Procés "9N":

«Es va intentar negociar amb el govern espanyol i les corts generals un referèndum pactat. No hi va haver cap possibilitat... érem plenament conscients que els referèndums són matèria exclusiva del govern espanyol... sempre es va dir que la consulta o el procés participatiu no tindria conseqüències legals no eren vinculants... sóc responsable de tot.»

El 2012, els partits catalanistes es van presentar amb

programes que feien de nou pensar que el dubte apareixia en l'horitzó, les interpretacions del que havia succeït el darrer 11S diferien. Per uns la recepta era una "consulta per l'estat propi", per altres un "referèndum d'independència" i pels nous vinguts es tractava d'"exercir el dret a l'autodeterminació". Cinc anys després de dues eleccions "plebiscitàries" i una molt notable "participació" al 9N som al mateix lloc.

Un calfred gelat plana sobre el clatell dels polítics. Seran capaçs ara de fer el que no van ser capaçs de fer abans? El 2014 era bastant clar que hi havien dos blocs ben oposats els referendaris i els plebiscitaris. Avui dia sembla que hi ha un aparent consens públic que el futur de Catalunya s'hauria de resoldre amb un referèndum. Però s'estan preparant els partits per això o per unes eleccions autonòmiques? Els líders catalans tenen una vel·leïtat fatalista que contrasta amb l'irredemptisme de les bases. Però com ens mostra el passat, a voltes el martirologi dels líders paralitza l'acció de les masses que s'enfanguen en l'autocomplaença.

Recordem què digué el Senyor a Moisès i a Aaron:

«Vosaltres no heu tingut prou confiança en mi, no heu manifestat la meva santedat als israelites. Per això, no fareu entrar aquesta comunitat al país que jo els dono.»

El dubte dels líders en els moments decisius els acaba pagant el poble. És legítim tenir por, és legítim dubtar i és legítim equivocar-se. Però el que és irracional és no aprendre dels errors. I el que és imperdonable és justificar-se, ja que si ho fem així, correm el perill de repetir-nos. Podeu guanyar o perdre eleccions, però recordeu, sou instruments de la democràcia. Si serveu al poble pervindreu, si us serveu del poble us perdreu.